ואיכא למימר כוליה דמר. ועוד על כרחך לו כוליה דמר לו אפילו הכי חולקין בלא שבועה: הכא דליכא דררא דממונא. ועוד דאיכא למימר דתרוייהו בהדי הדדי אגבהוה: לא כ"ש. דחולקין בלא שבועה: ופוקף. לוחזו: דר' יוסי. לקמן בהמפקיד (דף לז.).

ואיכא למימר כולה למר ואיכא למימר כולה למר אמר סומכום ממון המוטל בספק חולקין בלא שבועה הכא דליכא דררא דממונא דאיכא למימר דתרוייהו היא לא כ"ש אפילו תימא סומכום שבועה זו מדרבנן היא כדרבי יוחנן דאמר ר' יוחנן [א]שבועה זו תקנת חכמים היא שלא יהא כל אחד ואחד הולך ותוקף בטליתו של חבירו ואומר שלי הוא לימא מתניתין דלא כרבי יוסי דאי כרבי יוסי הא אמר[ב] א"כ מה הפסיד רמאי אלא הכל יהא מונח עד שיבא אליהו אלא מאי רבנן כיון דאמרי רבנן השאר יהא מונח עד שיבא אליהו הא נמי כשאר דמי דספיקא היא האי מאי אי אמרת בשלמא רבנן התם דודאי האי מנה דחד מינייהו הוא אמרי רבנן יהא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דתרוייהו הוא אמרי רבנן פלגי בשבועה אלא אי אמרת ר' יוסי היא השתא ומה התם דבודאי איכא מנה למר ואיכא מנה למר אמר ר' יוסי יהא מונח עד שיבא אליהו הכא דאיכא למימר דחד מינייהו הוא לא כ"ש אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי הכא מי יימר דאיכא רמאי אימא תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה אי נמי התם קנים ליה רבי יוסי לרמאי כי היכי דלודי הכא מאי פסידא איתי ליה דלודי תינח מציאה מקח וממכר מאי איכא למימר[ג] אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא בין לרבנן ובין לר' יוסי התם [ד]גבי חנוני על פנקסו דקתני [ה]זה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל מ"ש דלא אמרינן נפקיה לממונא מבעה"ב ויהא מונח עד שיבא אליהו דהא בודאי איכא רמאי אמרי התם היינו טעמא דאמר ליה חנוני לבעה"ב אנא שליחותא דידך קא עבדינא מאי אית לי גבי שכיר אע"ג דקא משתבע לי לא מהימן לי בשבועה את האמנתיה דלא אמרת לי בסהדי הב ליה ושכיר נמי א"ל לבעה"ב אנא עבדי עבידתא גבך מאי אית לי גבי חנוני אע"ג דמשתבע לי לא מהימן לי הלכך תרוייהו משתבעי ושקלי מבעל הבית: [ו]תני רבי חייא [ז]מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמשים זוז נותן לו חמשים זוז [ח]וישבע על השאר שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק"ו ותנא תונא שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וכו' והא הכא כיון דתפים אנן סהדי דמאי דתפים האי דידיה הוא ומאי דתפים האי דידיה הוא וקתני ישבע מאי שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדי' מק"ו שלא תאמר הודאת פיו הוא דרמיא רחמנא שבועה עליה כדרבה [ט]דאמר רבה מפני מה אמרה תורה [י]מודה מקצת הטענה ישבע חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בע"ח והאי בכוליה בעי דנכפריה והא דלא כפריה משום דאין אדם מעיז פניו והאי יודע והעד מעיד שהוא גנב או שאביו הלוה לו וי"ל [כ]דמכי הוא זה משמע דגזירת הכתוב הוא לדוקא מודה מקצת הטענה חייב הכל[מ]: בכוליה

התם ודאי איכא רמאי. לכך קנים ליה גם במה שהוא שלו בודאי אבל הכא אימור תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה דליכא רמאי דכל חד סבור שהוא הגניבה קודם: **אי** נמי התם קנים כי היכי דלודי. אבל הכא אפילו איכא ודאי רמאי כגון שזה אומר אני מצאתיה היום וזה אומר אני מצאתיה אתמול מודה דיתלוקו ולא אמרינן יהא מונח עד שיבא אליהו דנשביל כך לא יפרוש דהא אינו מפסיד כלום:

אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא. נוכל לומר [ל]דהדר ליה ולא סגי בטענת דמפסיד הרמאי לבד דלא קנים ר' יוסי אלא היכא דאיכא ודאי רמאי ואית ליה פסידא אבל היכא דאיכא רמאי וליכא פסידא לא יקנום כדמשמע ליטנא דל"ב מה הפסיד הרמאי מיהו לשון אלא משמע דהדר לגמרי וכן בסמוך דפריך בין לרבנן בין לרבי יוסי נימא יהא מונח אף על גב דהתם לית ליה פסידא לרמאי:

גבי חנוני נמי יהא מונח. לר"ע דאמר (יבמות דף קיח:) בלקח ממחשה ואינו יודע מאיזה מהם לקח נותן לכאו"א לא פריך אמאי נותן לכאו"א יהא מונח דהתם הוה ליה למדכר ואיהו דאפסיד אנפשיה:

ולא אמרת לי הב ליה בסהדי. תימה לימא ליה בעל הבית לתקוני שדרתיך ולא לעותי אע"ג דלא אמר ליה הב ליה בסהדי היה לו מעצמו להשיס על לב דלמרינן בפ' הכותב (כתובות דף פה.) גבי תנימי דהוי מסקי ליה זוזי כי מוחאי ושדריהו ביד ב[נ](רבא) ופרענהו ואמר להו הב לי שטרא ואמרו ליה הך סטרא מינהו ומסיק התם דלא שנא א"ל שקול שטרא והב להו זוזי ולא שנא הב זוזי ושקול שטרא מחייב השליח משום דאמר ליה לתקוני שדרתיך ולא לעוותי וי"ל דהתם כיון דהזכיר לקיחת השטר כאילו אומר עשה באותו ענין שיצא השטר לידך אבל הכא לא הזכיר עדיס כלל:

מפני מה אמרה תורה כו'. פי' יהא נאמן במגו דאי בעי כופר הכל או נילף מהכא דלא נימא מגו בעלמא ומשני דאין זה מגו דאין אדם מעיז פניו לכפור הכל הואיל ואכירו מכיר בשקרו אבל במקום שיכול להעיז כגון בגנו ואמר מנה לאחיך בידי והאכלתיו פרס נאמן במגו דאי בעי כפר הכל כדאיתא פ"ב דכתובות (דף יח. ושם) ובפרק שבועת הדיינים (שבועות דף מב.) וא"ת כופר הכל מנלן דפטור ואין לומר מטעם חזקה דאין אדם מעיז דהא אפי' במקום שיכול להעיז פטור כגון בגנו ואפילו מודה מקצת פטור התם מגו דאי בעי כפר הכל ואין לומר דילפינן מדאיצטריך למכתב שעד אחד מחייבו שבועה ואי כופר הכל חייב מאי נפקא מינה מעד אחד הא גלאו הכי חייב דהא איצטריך במקום שהוא אינו תובע כלום ואינו

כבוליה

ז א מיי' פ"ט מהלכות טוען ונטען הלכה ז סמג עשין לה:

ח ב מיי' פט"ז מהלכות מלוה ולוה הלכה ה סמג עשין לד טוש"ע מ"מ סי' לא סעיף א:

ט ג מיי' פ"ד מהל' טוען ונטען הלכה י סמג עשין לה טוש"ע מ"מ סי' עה סעיף ד:

י ד מיי' פ"א מה' סס הל' ו סמג עשין סס טוש"ע מ"מ סי' פז סעיף א:

רבינו חננאל

ואסקי' לשמעתי' אפי' תימא סומכוס שבועה זו דקתני במתני' מדרבנן היא דאמר ר' יוחנן שבועה זו תקנת חכמים היא. סוגיא דשמעתין בגמרא דשור שנגח את הפרה כסומכוס. תוב אמר לימא מתני' דלא כר' יוסי דאמר בפ' המפקיד א"כ מה הפסיד הרמאי אלא הכל יהא מונח עד שיבוא אליהו וראמר למי הם. ושנינן אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי אבל הכא ד"ל תרוייהו בהדי הדדי אגבהוה וכו' נאקשי' תוב לר' יוסי ולרבנן הא דתנן גבי חנוני על פנקסו שחנוני אמר נתתי והפועל אמר לא לקחתי ושנינו שניהן נשבעין ונוטלין מבעה"ב והא הכא דודאי איכא רמאי ולא אמרו הכל יהא מונח עד שיבוא אליהו. ודחינן התם היינו טעמא משום דיכול פועל למימר אנא לך עבדי עבידתא הב לי אגראי מאי אית לי גבי חנוני. חנוני אמר ליה לבעה"ב אנא שליחותך עבדי וכו'. תני ר' חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידין אותו חמשים נותן לו חמשים וחייב שבועה על השאר שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים וכו' אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע שנאמר אשר יאמר כי הוא זה. ודרשינן לזה אשר יאמר כי הוא הוא שאתה טוענני (זה בלבד) יש לך אצלי זה בלבד שנמצא מודה במקצת הלכך ישבע. הנה בהודאת פיו במקצת שהיא קלה חייב שבועה העדאת עדים שהיא חמורה ממנה לא כ"ש שיהיה חייב.

מסורת הש"ס

א) [לקמן ה:], ב) לקמן לז., ג) [שבועות מה.], ד) [עי' תוס' לקמן ה. ד"ה ר' חייא], ה) עיין תוס' שבועות לד: ד"ה אחו, ו) [מכות יח. גיטין נא. ב"ק קז. שבועות מב: [לקמן ה:], ז) [לעיל ב:], ח) [שמות כב], ט) [ע"ב], י) ס"א דלא הדר ביה לגמרי אלא דלא פני, כ) נ"ל חמת, ל) [לקמן ה.], מ) וע"ע תרוכות כזה כתוס' ב"ק קז. ד"ה עילוים,

גליון הש"ס

גמ' אלא מחוורתא. קשיא הא תוס' ד"ה ולאחי וכו' כתבו ומיהו הו"מ לשנויי דליתא קמן דנשיליה אם כן איך ההכרעה משנינן מעיקרא דלמא מו"מ מיירי בנקטו זחי ממד ולימא קמן דנשיליה ושייך ביה טעמא כי היכי דלודי:

מוסף רש"י

א"כ מה הפסיד רמאי. ל"כ לא יודה לעולם על האמת (לקמן לז.). **חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו.** לכפור את הכל, הלכך בשביל הודאת המקצת אינו נאמן על השאר, דהאי בכוליה בעי דנכפריה כו' (גיטין נא.) אי: אין אדם מעיז פניו בפני זה שעשה לו טובה, הלכך היכא דכפר הכל פטור משבועה, דאי לאו קושטא בהדיה לא הוה מלי למכפר ביה, והיכי דהודה מקצת בכולה בעי למכפריה והא דלא כפריה משום דאין אדם מעיז פניו (ב"ק קז.).

בכוליה בעי דלודי ליה. מה שפירש רש"י כיון דחשיד לממונא היכי נשבע נימא מגו דחשיד לממונא חשיד לשבועתא ומשני דמשתמיט ולא חשיד ועל זה תימה דהא מסיק לקמן (דף ו.) דחשיד לממונא לא חשיד לשבועתא ואין לומר דהיינו מדרבנן לפי שראו שהיתה שבועה חמורה עליהם אבל מדאורייתא חשוד לזה חשוד לזה דהא לקמן מייתי מרב נחמן דמשביעין אותו אלא שבועות ואחד מהן שלא שלחתי בו יד ומשמע בהגוזל קמא (ב"ק דף קז: ושם) דהוי דאורייתא וכן בנסכא דר' אבא (שבועות דף לב:) משמע דאי אמר לא חטפתי היה נשבע להכחיש את העד שבועה דאורייתא מדאמר מתוך שאינו יכול ליתבע משלם דאשבועה דרבנן לא אמר הכי לכן י"ל וכוליה בעי דלודי ליה כלומר מאמר דאין מעיז א"כ אמת הוא שאין חייב לו יותר ולמה יתבע יכא נאמן במנו דאי בעי כופר הכל ומשני דאין זה העזה דאשתמוטי קמשתמיט ואם תאמר כופר הכל נמי אשתמוטי קא משתמיט ואינו העזה כדאמרי' בפ' שבועת הדיינין (שבועות דף מ:) אמר רב נחמן כופר הכל משביעין אותו שבועת היסת משום חזקה דאין אדם מוציא אלא א"כ יש לו עליו ופריך אדרבה אין אדם מעיז פניו בפני ב"ח ומשני אשתמוטי קא משתמיט וי"ל דמ"מ העזה יש יותר בכופר הכל מבכופר חצי ולישא מגו: **אבל** העדאת עדים דליכא למימר.

כל כך משתמיט כיון שכפר הכל אימא כיון דחשוד הוא לגזול חשוד נמי אשבועתא קמ"ל ק"ו דלא הוי גזלן בהכי דאשתמוטי קא משתמיט דהכופר במלוה כשר לעדות ואע"ג דאמרי' לקמן (דף ו.) דלא אמרינן מגו דחשיד כו' מ"מ גם התנא משמעינן דלא אמרינן מק"ו מפיו ועד אחד ואם תאמר אמאי אצטריך לטעמא דאשתמוטי לימא אי לאו ק"ו ה"א הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים משום שכן אינו בהכחשה ובהזמה כדפריך לקמן ולקמן נמי הוה ליה למפרך מה לפיו שכן משתמיט וי"ל דהכא דאתא לפרושי דהודאת פיו גדולה מהעדאת עדים ניחא ליה למינקט טעמא דאשתמיט דאברא הוא דמטעם זה יאבע בהודאת פיו ולא בהעדאת עדים ואומר שאינו בהכחשה ובהזמה ניחא ליה למנקט לקמן לסתור ק"ו שכן דרך הגמרא למפרך פירכא על קל ואומר ולא מסברא לכך לא מייתי לקמן סברא דאשתמיט: **מה לפיו** שכן **מחייבו** קרבן **תאמר בעדים** כו'. פי' שכן מחייבו קרבן אפילו העדים מכחישין אותו ואומרים לאו חלב הוא אלא שומן דאי אין העדים מכחישין אותו היכי קאמר תאמר בעדים כו' עדים נמי מחייבין אותו קרבן אם אינו מכחישן ואפילו עד אחד אם אינו מכחישו מחייבו קרבן וחזא הסוגיא סוגרת כלישנא דפרק אמרו לו (כריתות דף יב. ושם) דאמרם טעמייהו דרבנן דלקמן דאמרו לו אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי דפטור משום דאדם נאמן על עצמו יותר ממאה אים ולכך פיו מחייבו קרבן אפילו עדים מכחישין אותו ועדים אין מחייבין אותו קרבן אם מכחישן דלאידך לישנא דאמרם טעמייהו דרבנן דאמרו דיבוריה ואמר דלא אכלתי שוגג אלא מזיד ומיירי דכשאמר לא אכלתי לא בדקו אותו היאך היה דעתו אבל להכחיש העדים אינו נאמן א"כ חשיבי עדים מפיו שכן חייבוהו קרבן אפי' מכחישן והוא לא מחייב עצמו קרבן אם היו מכחישין אותו ואתי רבי חייא אפילו כרבנן: **רבי** חייא בר"מ סבירא ליה. ולא"ת א"כ נימא ק"ו דר"מ אם הביאוהו לידי מיתה לא יביאוהו לידי שבועה שעל מה שהוא כופר הוא נשבע כדאמרי' לקמן: **מה אם** ירצה לומר מזיד הייתי. לישנא דאדם נאמן על עצמו יותר מק' עדים אי אם ירצה לומר לדבריו דר"מ קאמרי [1](כדאיתא) [כדאיתא] בפרק אמרו לו (שם דף יב. ושם) דלאידך לישנא טעמא דנפשייהו קאמרי ואין לפרש ומה אם ירצה לומר כו' שיהא נאמן לומר לא אכלתי מגו דאי בעי אמר מזיד הייתי דהא מגו במקום עדים הוא אלא כלומר אף מה שאמר לא אכלתי יכול לתרץ דבריו ולומר לא אכלתי שוגג אלא מזיד ומיירי דכשאמר לא אכלתי לא בדקו אותו איך היה דעתו ולבסוף אומר שמזיד היה וסברי רבנן דמה שאמר לא אכלתי כך היה דעתו אלא אכל שוגג אלא מזיד ולר"מ אע"פ שלבסוף אמר מזיד הייתי אין בכך כלום דהכי אמר (נתורת כהנים) אמר רבי מאיר אם בתחלה אמר מזיד הייתי שומעין לו אם היה דן עמו כל היום ובאחרונה אמר מזיד הייתי אין שומעין לו ואם תאמר ואיאך נאמן לומר מזיד הייתי הא אין אדם משים עצמו רשע כדאמר בפ"ק דסנהדרין (דף ט: ושם) גבי פלוני רבעני לרצוני וי"ל דאין נאמן לפסול עצמו אבל הכא עושה תשובה ואינו רוצה להביא חולין לעזרה:

אשם היינו קרבן. דלרבי מאיר עדים מחייבין אותו אשם תימה דבמתני' דד' שומרין (שבועות דף מט. ושם) תנן היכן שורי נגנב משביעך אני ואמר אמן והעדים מעידים אותו שאכלו משלם כפל הודה מעצמו משלם קרן וחומש ואשם אבל על פי עדים אין משלם חומש ואשם וכן תנן בפרק הגוזל קמא (ב"ק דף קח.) ומוקי לה בפרק הגוזל קמא[2] כר"מ וי"ל דסוגיא דהכא דלרבי מאיר עדים מחייבין אותו אשם לא יעמיד ההיא משנה כר"מ אלא כדבעי לאוקמה התם כשאכלו טריפה והיא סוגיא דהתם דסבר דלרבי מאיר עדים לא מחייבי אשם משום דגבי אשם כתיב והתודה לא סבר כסוגיא דהכא דאשם היינו קרבן ויליף במה הלד מפיו ועד אחד כדמסיק הכא:

עד

והאי בכוליה בעי דלודי ליה והאי דלא אודי אשתמוטי הוא דקא מישתמט מיניה סבר עד דהוו לי זזי ופרענא ליה ואמר רחמנא רמי שבועה עליה כי היכי דלודי ליה בכוליה אבל העדאת עדים דליכא למימר הכי אימא לא קמ"ל ק"ו ומאי ק"ו ומה פיו שאין מחייבו ממון מחייבו שבועה עדים שמחייבין אותו ממון אינו דין שמחייבין אותו שבועה ופיו אין מחייבו ממון והא [6]א הודאת בעל דין כמאה עדים דמי מאי ממון קנס ומה פיו [3]שאין מחייבו קנס מחייבו שבועה עדים שמחייבין אותו קנס אינו דין שמחייבין אות: שבועה מה לפיו שכן מחייבו קרבן תאמר בעדים שאין מחייבין אותו קרבן הא לא קשיא רבי חייא כרבי מאיר סבירא ליה דאמר עדים מחייבין אותו קרבן מק"ו [5]דתנן אמרו לו שנים אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי רבי מאיר מחייב וחכמים [5]פוטרים אמר רבי מאיר אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה לא יביאוהו לידי קרבן הקל אמרו לו מה אם ירצה לומר מזיד הייתי יפטר אלא מה לפיו שכן מחייבו אשם אשם היינו קרבן אלא מה לפיו שכן מחייבו חומש הא לא קשיא רבי חייא כרבי מאיר סבירא ליה כי היכי דמחייב ליה קרבן מק"ו מחייב ליה חומש מקל וחומר אלא מה לפיו שכן אינו בהכחשה ובהזמה תאמר בעדים שישנן בהכחשה ובהזמה אלא אתיא מעד אחד ומה עד אחד שאין מחייבו ממון מחייבו שבועה עדים שמחייבין אותו ממון אינו דין שמחייבין אותו שבועה מה לעד אחד שכן על מה שהוא מעיד הוא נשבע תאמר

והאי בכוליה בעי דלודי כו'. וכ"ת מגו דחשיד לממונא חשיד לשבועתא ולא גרמי עליה שבועתא לא חשיד לממונא לפי שבראנוהו היה מודה בכולו אלא שאין בידו לפרוע וסבר עד דהוו לי [זזזי] ופרענא ליה: **דליכא למימר הכי.** שהרי כפר בכולו וגימא מגו דחשיד לממונא חשיד לשבועתא: **פיו שאינו מחייבו ממון.** בהודאתו ולקמיה מפרש לה: **מחייבו שבועה.** על האמר: **עדים שמחייבין [אותו] ממון.** דמה שהעידו: **אינו דין שיחייבוהו שבועה.** על האמר: **הודאת בעל דין כמאה עדים.** ברייתא היא בתוספתא דבבא מציעא בפ' ראשון: **פיו אינו מחייבו קנס.** דלקינן (ב"ק דף עה.) מקראי דמודה בקנס פטור אשר ירשיעון אלהים[3] פרט למרשיע את עצמו: **פיו מחייבו קרבן**[4]. דכתיב והתודה אשר חטא והביא (ויקרא ה): **עדים אין מחייבין אותו קרבן.** אם [5]מכחישין [6] אותו דכתיב (שם ד) או הודע אליו ולא שיודיעוהו אחרים[1]: **אמרו לו שניס אכלת חלב.** שוגג: **והוא אומר לא [אכלתי].** פטור שהיה יכול לומר מזיד הייתי ויפטר מן הקרבן אף כשאמר לא אכלתי פטור דמה לו לשקר: **תומש ואשם.** אם נשבע וכפר ממון והודה כתיב בו מכל אשר ישבע עליו לשקר וגו' (שם ה): **אינו בהכחשה ובהזמה.** אם הודה לו במנה ובאו עדים והכחישוהו לומר אינך חייב לו כלום אינו נפטר בכך דהודאת בעל דין כמאה עדים: **שישנן בהכחשה ובהזמה.** שאם באו שנים עדים והכחישום או הזימום אין זה משלם ממון על פיהם: **מחייבו שבועה.** טעונו מביאו מנה לי בידך והוא אומר אין לך בידי כלום ועד אחד מעידו שהוא חייב לו הרי זה נשבע להכחיש את העד דכתיב (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש וגו' לכל עון ולכל חטאת הוא לאינו קם אבל נשבועה קם (שבועות דף מ.): **מה לעד אחד.** כלומר היכי יליפת שבועה דשנים משבועה דעד אחד מה לעד אחד שכן על מה שהעד מעיד הוא נשבע להכחישו: תאמר

מסורת הש"ס

א א מיי' פ"ו מהלכות טוען ונטען הל' ג [ופ"ז הל' ל] טוש"ע מ"מ סימן שא סעיף מ:

ב ב מיי' פ"א מהלכות גניבה הל' ה ופ"ג שם הל' ז ופ"א מהלכות טוען ונטען הל' עז ח טוש"ע מ"מ סי' פז סעיף כו:

ג ג מיי' פ"ג מהלכות שגגות הלכה א סמג עשין רינ:

רבינו חננאל

והיאך זו חמורה מזו דהא אע"פ שהודאת פיו מחייבתו ממון דקי"ל הודאת בע"ד כמ' עדים דמי אינה מחייבתו קנס דקי"ל מודה בקנס פטור הודאתו במקצת הטענה מחייבתו שבוע' העדאת עדים שמחייבתו קנס אינו דין שיחייבוהו שבועה במקצת. ופרכינן מה לפיו שכן מחייבתו קרבן. שנאמר והיה כי יאשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה והביא את אשמו לה' וגו'. תאמר בעדים [שמעידין] עליו שחטא אין מחייבין אותו קרבן למה שאם ירצה אמר מזיד הייתי ואין קרבן למזיד ואם יודה להם כי שוגג הייתי בהודאתו מתחייב ולא בעדות העדים. ודחי' הא לא קשיא דר' חייא כר"מ ס"ל דאמר עדים מחייבין אותו קרבן דתנן בכריתות (פ' ד' מחוסרי כפרה) אמרו לו שנים אכלת חלב והוא אומר לא אכלתי ר"מ מחייב א"ר מאיר אם הביאוהו ב' לידי מיתה חמורה לא יביאוהו לידי קרבן הקל אמרו לו ומה אם ירצה לומר מזיד הייתי כלומר מה תועיל עדותם אם ירצה לומר מזיד הייתי וכו' וחזר לפרך פירכא אחריתי מה לפיו שכן אינו בהכחשה ובהזמה כלומר אם יודה שלייתי מפלוני מנה ביום פלוני במקום פלוני ויבואו עדים ויעידו כי שם היינו עמך בו ביום באותו מקום שאמרת ולא לויתה אתה ממני כלום אחר הוא שלוה או אם יאמרו לו אותו היום היית עמנו במקום פלוני רחוק מזה המקום יותר ממהלך יום והוא מכחישם דכל כי האי גוונא אמרי' הודאת בע"ד כמאה עדים ואין העדים יכולין להכחישו ולא להזימו ולפיכך כשמודה מקצת הטענה חייב תאמר בעדים שישנן בהכחשה ובהזמה נמצא כח העדים פחות מהודאת פיו כך בחייב שבועה כח העדים פחות הוא מהודאת פיו. ונדחה זה הק"ו וחזרנו לפרק דרך אחרת. ומה עד א' שאין מחייבו ממון מחייבו שבועה שנאמר לא יקום עד אחד באיש לכל עון וגו' ודרשינן ליה לכל עון ולכל חטאת הוא דאינו קם אבל קם הוא לשבועה עדים שמחייבין אותו ממון אינו דין שיחייבוהו שבועה. ודחי' מה לעד א' שכן על מה שהעיד הוא נשבע וכו'.

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פ"ו מהלכות טוען ונטען הל' ג [ופ"ז הל' ל] טוש"ע מ"מ סימן שא סעיף מ:

יב ב מיי' פ"א מהלכות גניבה הל' ה ופ"ג שם הל' ז ופ"א מהלכות טוען ונטען הל' עז ח טוש"ע מ"מ סי' פז סעיף כו:

יג ג מיי' פ"ג מהלכות שגגות הלכה א סמג עשין רינ:

הגהות הב"ח

(**א**) רש"י ד"ה עדים וכו' אם מכחישין לכתיב לו הודע כל"ל ותיבת לומו נמחק:

מוסף רש"י

והאי בכוליה בעי דלודי ליה. וכי מימא לא נשבעיה אשאלה, דמגו דחשוד לממונא חשוד נמי אשבועתא, לממונא לא חשוד מלא בפריה בכוליה, דהאי כי אודי בפלגא בכוליה נמי בעי דלודי והאי דלא אודי ליה לאו דדעתו למינזליה, אלא איתמוטי איתמיט לדמוי אשמא (גיטין נא:). הודאת בעל דין כמאה עדים דמי. דכתיב (שמות כב) אשר יאמר כי הוא זה, הרי שמנך על מקלת הודאתו (קדושין סה:). אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה. כגון אם העידו בו שהרג את הנפש (כריתות יא:). מה אם ירצה לומר מזיד הייתי. הרי זה נאמן לפטור עצמו מקרבן, דאין עדים מגו להכחישו בהא, הלכך אי אמר נמי לא אכלתי נאמן (יבמות פז:) אם היה רוצה לפטור עצמו בשקר היה יכול לומר מזיד היה ומזיד פטור (כריתות יא:).

(**ב**) [מוספתא פ"א קדושין סה: גיטין מ: סד.]. (**ג**) ומות פז: כריתות יא:. (**ד**) [שמות כב]. (**ה**) [עי' כריתות יב.]. (**ו**) [מכתים אותן כל"ל]. (**ז**) [כריתות יא:]. (**ח**) מהר"ם ועיין רש"ל. (**ט**) דף קו:.

תאמר. נשבועה דעדים שאינו נשבע על מה שהעידו אלא על מה שלא העידו ועל כפירתו הוא נשבע ולא להעדאתן ומנין לך להחמיר כל כך: **מגלגול שבועה דעד אחד.** אם נתחייב לו שבועה ע"י עד אחד כדאמרינן והיתה עליו טענה אחרת שלא היתה מוטלת עליו שבועה מגלגלין אותה עם שבועה זאת ונשבע על שניהן דגלגול שבועה דאורייתא היא דילפינן לה בקדושין (דף מ:) מוואמרה האשה אמן אמון) הרי שעל מה שלא העיד העד הוא משביעו: **שכן שבועה גוררת שבועה.** עד לא חייבו שבועה אלא על מה שהעיד והשבועה גוררת שבועה. תאמר בעדים הללו שהמשיס שהעידוהו הס מחייבין אותו לשלם ואין כאן שבועה לגרור על ידה שבועה על השאר: **פיו יוכיח.** מודה מקצת הטענה שעל מה שכופר ופיו לא הודה הוא נשבע: **טענה וכפירה.** זה טוען וזה כופר הן באין לדין: **לא הוחזק כפרן.** על מה שכפר אינו מוחזק כפרן שאם לא כיחש שהעד אינו נאמן להכחישו ולהחזיקו כפרן: **תאמר בעדים.** שמאחר שכפר הכל והס העידו על החמשיס הוחזק כפרן ולא נאמר נאמינהו על השבועה: **כופר במלוה.** דין על כולה דין על מקצת ובאו עדים והעידוהו עד שלא נשבע: **כשר לעדות.** ולא אמרינן גזלן הוא והתורה אמרה (שמות כג) אל תשת רשע עד דכיון דמלוה להוצאה נתנה דלמא צריך להוצאה וסבר עד דהוה לי [זוזי] ופרענא ליה ואי מודינא ליה השתא יתבעני מיד. אבל הכופר בפקדון אפי' על מקצת ובאו עדים והעידוהו פסול לעדות דמאי הוה ליה גבי פקדון נאשתמוטי נפשיה ושמא תאמר אבד ממנו ואשתמיט ליה עד דמשכח ליה לקמן בפירקין (דף ה:) מוקמינן בדאמר סהדי ואמרי הכא שעתא בידיה נקיט ליה: **בפורס חומה.** נשלם קנס דכאשר זמם[ב] דעד אחד שהוא פטור[ג] ופיו גבי הודאה כל שכן דלא שייכא הזמה כלל: **תאמר בעדים.** אם החמו בחמשיס שהעידו משלמין ממון: **פורס חומה לא פריך.** איכא תשובה לו פירכא דכיון דעד אחד יצאו בהזמה ליבטל עדותו[ד] בעדות שני עדים אם הוה לן לגימר בעדים משום דישנן בהזמה לא יחייבוהו שבועה הוה לן לגימר גמי בעד אחד לא יחייבוהו שבועה דהא יצאו בהזמה ליבטל עדותו ואי משום דאין משלם קנס אין בזו יפוי כח להאמין עדותו: **אלא דקאמר ואנא תונא.** אלא אם יש לך להשיב על דברי רבי חייא כך יש לך להשיב דקאמר ואנא תונא והכא רליה לדבריו ממשנתינו מי דמי: **הסס.** בדברי חייא: **למלוה איה ליה סהדי.** דמסיק ביה המשיס: **ללוה ליה ליה סהדי.** בלילך המשיס שאינו חייב לו עליה: **אי הוה ליה כו'.** כגון אילו העידו העדים המשיס חייב והמשיס פרע בלבה"ג לא הוה אמר ר' חייא דצריך לישבע על השאר: **מפני' כי היכי דאגן סהדי להאי.** דחליה שלו: **אגן סהדי להאי.** דחליה שלו ולמה הצריכוהו חכמים שבועה ש"מ טעמא לאו משום מודה מקצת הטענה הוא כו' חייא ואינה שבועה דאוריתא אלא מקצת חכמים אלא יהא כל אחד הולך כו': **והילך.** [א] לא הולאמים והן שלך בכ"מ שהם: **חייב.** לישבע על השאר ולא אמרינן הני דקמודי ליה בגוייהו הוא ואיתנהו בעייהו כמאן דנקיט להו דמי אלא כשאר מודה במקצת הוא וחייב: **ואנא תונא כו'.** קס"ד דלר' חייא טעמא דמתני' משום דאגן סהדי דמאי דתפיס דיליה הוא והוי כמנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים אותו שיש לו חמשיס וכי אידך דרבי חייא דמחייב ליה שבועה דאוריתא: **והא הכא.** דהך העדאת עדים אגן סהדי דמאי דתפיס אמי הילך הוא שהרי נפטינו הוא: **וקפני.** דמחייב שבועה אשאלה וה"ה להודאה במקצת: **מקצת חכמים היא.** ולא משום העדאת עדים וכדפרכינן לעיל כי היכי דאגן סהדי להאי אגן סהדי להאי: **אי אמרת בשלמא הילך מדאורייתא חייב.** כלומר גבי שבועה דאוריתא כגון בהודאה במקצת:

סלעים

עד אחד יוכיח שישנו בהכחשה ובהזמה. שפיר גרס הכא ובהזמה כיון שע"י הזמה דבורו בטל ואין להקשות מה לפיו שכן אינו משלם בהזמה תאמר בעדים שמשלמין בהזמה ואז לא יכול לומר עד אחד יוכיח [ב]שמשלם כי מה שהעד אינו משלם כשהוא מוחס אינו חומרא אלא לפי שבעדותו אינו מחייבו ממון לכך הואיל ודיבורו בטל חשיב ישנו בהזמה ובסמוך על מה הלד פרכינן ליה משום דעל מה הלד פרכינן פירכא כל דהו ורבי חייא אפי' על מה הלד לא פריך ליה משום דמה שאינו משלם העד כשמוחס זהו גריעותו לפי שלא היה כח בעדותו לחייב ממון:

הצד השוה [שבהן] שע"י טענה כו'. ולא"ת [ג]כופר הכל יוכיח שע"י טענה וכפירה פטור ויש לומר דבהלד השוה שבהן יש טענה משומה דכשמודה מקצת או עד מכחישו נראה דמשקר ולכך יש שבועה:

ותנא תונא אאידך דר' חייא. אגן סהדי דמאי דתפיס אמי כו' פרש"י כיון דהוי בהעדאת עדים משתבע מדרבי חייא קמייתא וקשה כיון דלא מצי לאוכוחי הך ברייתא דהילך אלא מכח קמייתא ליתא ותנא תונא אקמייתא לכך י"ל דאגן סהדי לאו דוקא דמאי דתפיס מחשבינן ליה השתא טפי מהעדאת עדים וחשיב כאילו מודה ליה דדידיה הוא אך [ב] קשה דמ"מ איכא למיפרך דמתני' כי היכי דהאי מודה להאי אמי נמי מודה להאי ואפ"ה קמשתבעי כדפריך אקמייתא ומאי תיקון וי"ל דהשתא נמי מוכח מכח טעמא דבסמוך אי הילך פטור לא הוי מתקני רבנן שבועה דליכא דכוותה באורייתא אבל לרבי חייא קמייתא כי נמי בהעדאת עדים פטור מתקני רבנן שבועה במתני' דחשיב הודאה במאי דתפיס חבריה ודוחק דלפ"ז הא דלא קאמר ותנא תונא אקמייתא משום דמאי דתפיס חשיב כהודאה וזו לא היתה פירכתו למעלה אלא מטעם כי היכי דאגן סהדי להאי כו': **ורב ששת אמר הילך פטור.** נראה שהלכה כרב ששת דבפ' השואל (לקמן דף ק.) גבי עבד קטן פריץ ועוד הילך הוא אך בספר חפץ משמע דהילך חייב [וע' תוס' ב"ב קכח: ד"ה הלכתא]:

ג) וש"מ דהילך פטור. ולא"ת נאמן בשלם דמיגו דבעי אמר שמיס וי"ל כיון דהילך פטור אם יאמר שמיס הו"ל כופר הכל ואין אדם מעיז ולר"ע לא הוי עזות דמסייע ליה שטרא:

לעולם

**תאמר בעדים שעל מה שכפר הוא נשבע אלא אמר רב פפא אתי מגלגול שבועה דעד אחד מה לגלגול שבועה דעד אחד שכן שבועה גוררת שבועה תאמר בעדים דממון קא מחייבי פיו יוכיח מה לפיו שכן אינו בהכחשה עד אחד יוכיח שישנו בהכחשה ומחייבו שבועה מה לעד אחד שכן על מה שמעיד הוא נשבע תאמר בעדים שעל מה שכפר הוא נשבע פיו יוכיח [ג]וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שעל ידי טענה וכפירה הן באין ונשבע אף אני אביא עדים שעל ידי טענה וכפירה הם באין ונשבע מה להצד השוה שבהן שכן לא הוחזק כפרן תאמר בעדים שכן הוחזק כפרן ובעדים מי הוחזק כפרן [ד]והאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא [א]הכופר במלוה כשר לעדות בפקדון פסול לעדות אלא פריך הכי מה להצד השוה שבהן שכן אינן בתורת הזמה תאמר בעדים שישנן בתורת הזמה הא לא קשיא רבי חייא תורת הזמה לא פריך אלא דקאמר ותנא תונא מי דמי התם למלוה אית ליה סהדי ללוה לית ליה סהדי דלא מסיק ליה ולא מידי דאי הוו ליה סהדי ללוה דלא מסיק ליה ולא מידי לא בעי רבי חייא לאשתבועי הכא כי היכי דאגן סהדי [ה] בהאי אגן סהדי בהאי ואפילו הכי משתבעי אלא כי איתמר ותנא תונא אאידך דרבי חייא איתמר דאמר ר' חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי אלא ג' זוז והילך חייב מאי טעמא הילך נמי כמודה מקצת הטענה דמי ותנא תונא שנים אוחזין בטלית והא הכא כיון דתפיס [ו][אגן סהדי דמאי דתפיס] הילך הוא וקתני ישבע ורב ששת אמר [ז]הילך פטור מ"ט כיון דאמר ליה הילך הני זוזי דקא מודי בגוייהו כמאן דנקיט להו מלוה דמי באינך חמשים הא לא מודי הלכך ליכא הודאת מקצת הטענה ולרב ששת קשיא מתניתין אמר לך רב ששת מתניתין תקנת חכמים היא ואידך אין תקנת חכמים היא ומיהו אי אמרת בשלמא מדאורייתא הילך חייב מתקני רבנן שבועה כעין דאורייתא אלא אי אמרת מדאורייתא הילך פטור מתקני רבנן שבועה דליתא דכוותה בדאורייתא מיתיבי

סלעים

יד א מיי' פ"ב מהל' טוען ונטען הל' יב טור"מ ח"מ סימן לב ס"ד ועי' בב"י:

טו ב מיי' שם פ"א הל' ג [ופ"ג הל' טו] ממנ עשין לה טוש"ע ח"מ סי' פז סעיף ו וסי' עה סעיף ו [כל לנפס כאן ופ"ו דשבועות דף דס]:

מוסף רש"י

הכופר במלוה. ולא נשבע ובאו עדים, כשר לעדות. דמלוה להוצאה ניתנה ואינה עכשיו בידו ובולה לדחותו עד שתשיב ידו (ב"ק קה:) ולא אמרן חשיד אממונתא הוא, אלא אשתמוטי קמשתמיט ליה משום דמלוה להוצאה ניתנה ואין עכשיו בידו לפרוע (שבועות מ:). בפקדון פסול לעדות. ואפילו לא נשבע, דמשעה דכפר אחשיד ליה אממונתא (שם) ומוקמינן לה (לקמן ה:) כגון דאמרי סהדי דהיהיל שעתא דכפר ליה נקיט בידיה ומפסיל אע"ג דלא אשתבע דאי נאשתבע מה לי מלוה מה לי פקדון (ב"ק קה:).

רבינו חננאל (המשך)

ועשיתם לו כאשר זמם וגו' וכדתנן (ברוש מכות) מעידים אנו באיש פלו' שהוא בן גרושה וכו' ולעולם אין תורת הזמה אלא בשנים ועד שיזומו שניהם. בוא וראה כיון דאמר רב (שם ג ע"א) עד זומם משלם לפי חלקו מקשי' עליה והתניא אין משלמין ממון עד שיזומו שניהן ותריצנא להא דרב באומר העדנו והזמנו בבית דינו של פלו' ונתחייבנו ממון כי האי גוונא משלם אבל כשיזום עד אחד אין שם תשלומין. ותנן נמי ור' שמעון אומר מה שנים אין נהרגין עד שיזומו שניהן אף שלשה עד שיזומו שלשתן. ופרק' דלמא רבי חייא תורת הזמה לא פריך כלומר אין זו פירכא. פי' ר' חייא תורת הזמה לא פריך אמר לך רבי חייא לא נדחת תורת הזמה מעד אחד מפני כחו של עד אחד אלא מפני שעד אחד אינו בא אלא לשבועה וכשיזום אינו יכול להשביעו השבועה שזמם לעשות לאחיו וכיוצא בו נדחית תורת הזמה בשני עדים שהעידו על כהן שהוא בן גרושה וכו'. ואתינן ג) לאוקמה לדר' חייא כמתניתין ולא דמיא דהא מתני' כי היכי דאגן סהדי להאי דכל מה דתפיס בהאי טלית דידיה הוא הכי [נמי] אגן סהדי לאידך. ג) ותוב מתני' במאי דמסהדי (שהרי) [סהדי] דהוא דיליה עליה נשבע ותופס. לאפוקי דר' חייא דעל מה שכופר הוא נשבע. אלא אי איתמר והתנא שנאה על אידך דר' חייא דאמר מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי אלא ג' והילך חייב מאי טעמא דאע"ג דאמר ליה הילך כיון דעדיין לא נתן מודה מקצת הטענה הוא ותנא תונא שנים אוחזין בטלית ובמאי דתפיס ההילך הוא וקתני ישבע ש"מ דאפי' אמר ליה הילך מודה מקצת הטענה הוא וחייב. ורב ששת אמר הילך פטור דכיון דאמר ליה הילך כמאן דפרע להו דמי ובשאר הא לא מודה ליה ולא מידי הלכך לאו הילך כיון דעדיין לא נתן מודה מקצת הטענה הוא ותנא תונא שנים אוחזין בטלית וקתני ישבע והא אגן סהדי דבמאי דתפיס ההילך הוא וקתני ישבע ש"מ דאפי' אמר ליה הילך מודה מקצת הטענה הוא וחייב. ורב ששת אמר הילך פטור דכיון דאמר ליה הילך כמאן דפרע להו דמי ובשאר הא לא מודה ליה ולא מידי הלכך לאו

ה) עי' בס"מ כאן שהעתיק לדברי רבינו בזה בתריכות יותר. ב) נראה דל"ל ואתיין לתווי לה דאוקמא לעיל לדרבי חייא כמתני' דלא דמי ולא כו' ג) מדברי רבינו אלו נראה מוכח דהי' לו גי' אחרת בסוגיין דדמי דלא דמי ולא כו' ג) מדברי רבינו אלו נראה מוכח דהי' לו גי' אחרת בסוגיין דדמי דלא דמי ולא כו' ד) פיו

הגהות הב"ח

(ה) גמ' דאגן סהדי להאי אגן סהדי להאי ואפילו:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הצד וכו' כופר הכל יוכיח. עיין תשובות מהרי"ב"ל מ"ח כלל נ' דף טו ע"ל ובתשובות פניס מאירות מ"ב סימן קסט:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה והילך לא הוקמים כו'. נ"ב אבל הר"ן מולק ע"ז וכתב דהא מלוה להוצאה ניתנה ודוקא בפקדון הדין כן (ועמ"ש רבינו בס"מ סי' פ"ז פ"ק י"ז): [ב] תוס' ד"ה ותנא כו'. אך קשה כו' נ"ב והר"ה מפרש דלאו משום דהלכה מסייע ליה ממתני' דודאי מתני' אין בה הוצאה כלל אלא דרב ששת דפוטר בהילך ס"ל דמזומנים בידו כמאן דנקיט להו כאילו כבר בידו והא מתני' דבידם ומזומנין לאוצר ליחזי כאילו כבר אלקו ואין לאן שבועה דהמע"ה וע"ל ו' ל' ולא כרש"י ד"ה והילך שכתב בכל מקום כו' דדוקא בפקדון הדין כן (ועמ"ש שם בס"ק י"ח):

רבינו חננאל

אלא תיתי מגלגול שבועה דעד אחד ונדחה גם זה. ואתינן לרבויה מפיו דעד אחד. ואמרי' הכי מה פיו שאין מחייבו קנס מחייבו שבועה עדים שמחייבין אותו קנס לא כל שכן. ופרכינן מה לפיו שכן אינו בהכחשה כמו שפירשנו למעלה. עד אחד ומחייבו שבועה. מה לעד אחד שכן על מה שהעיד עליו הוא נשבע תאמר בעדים שעל מה שכפר הוא נשבע פיו יוכיח שמשלם במה שהודה ונשבע על מה שכפר וחזר הדין וכו'. ופרכי' מה להצד השוה שבהן שכן לא החזק כפרן פי' אם כפר הלוה והעיד עליו עד אחד לא הוחזק כפרן שנאמר לא יקום עד אחד באיש וגו'. וכן אם כפר וחזר והודה לא הוחזק כפרן כדרבא דאמר רבא אדם קרוב אצל עצמו ואין אדם משיס עצמו רשע תאמר בעדים שאם כפר ובאו עדים והעידו עליו [שחייב] שהוחזק כפרן ונפסל. ודחי' לה הכי וכי מי שכפר במלוה נפסל והאמר רב חסדא הכופר במלוה כשר לעדות והא דר' חייא מלוה היא כדאמרן למעלה. עד אחד אינו בתורת הזמה שהתורה אמרה ועשיתם לו כאשר וגו' וכיון שאין עדות עד אחד אלא לשבועה ואי אפשר להשביע העד זו השבועה נדחת תורת הזמה מעליו שאין אתה יכול לקיים